

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

PROSINEC 2004 *** ROČNÍK V.*** ČÍSLO 12

Citát inspirující:

Knih obecně přibýlo, dobrých knih však nikoliv a ani nemůže. Svoboda je totiž neomezená, obsahy té svobody jsou však omezené.

Ludvík Vaculík

OSLAVA POZNÁNÍ

Podej mi jablko
Evo
zapnu mód prohlížení

Je lehce stravitelné
jako srdce na tvrdo
a peklo
začlo nahotou?

Nesměle rukou čmárám na fasády:
Evo!
proč tě mám milovat ?

Václav Teslík

LIS V ROCE 2004

Stalo se již tradicí, že se v závěru roku ohlížím za naši činností, a tak ani letos neudělám výjimku. A jak jinak začít než Jičínským poetickým jarem. Byl to vrchol činnosti nejen letošního roku, účast zástupců ze slovenského Martina a dalších literátů z Čech a Moravy byl skutečně závěremkem jedné etapy činnosti spolku. Přes všechny potíže v měsících před setkáním se podařilo vytvořit důstojné podmínky pro setkání a v řadě ohlasů bylo Jičínské poetické jaro

hodnoceno kladně. Podařilo se navázat kontakty s kluby a doufám, že nezůstanou pouze na papíře, že se budou dále rozvíjet.

Další dva úkoly, tj. sborník a výstavu ke vzpomínanému setkání, se podařily splnit na podzim. Především díky Martinu Žantovskému vznikl sice drobný, ale obsahem zajímavý sborník. Jak řekla paní ředitelka Košťálová při jeho křtu, že sborník bude stále připomínat květnové setkání. Výstava v galerii Radost celou aktivitu završila i vydařenou vernisáží (díky Janě Benešové nejen za vlastní instalaci), takže si diváci mohli akci připomenout v říjnu v rámci Měsíce české a slovenské vzájemnosti.

K dalším plusům musím připočítat uskutečněná autorská čtení v Libáni, Nové Pace pro důchodce, v Jičíně pro nevidomé a další čtení, kterých se zúčastnili třeba jen jednotliví autoři. Nelze opomenout čtení pověstí u kašny v rámci festivalu Jičín město pohádky a stmeláč u Prochora na počátku prázdnin.

Nejsou pouze akce společné, tj. LISu ale je třeba vzpomenout i sbírku poezie Josefa Jindry Bělení prádla, tradičního Jivínského Štefana, v kterém se zviditelňují naši členové, ale třeba i moji polívčičku - Řehečskou slepici, či aktivity Moniky Eberlové ve skupině Blue World. To všechno, i když třeba ne pod oficiální hlavičkou LISu, tvoří náš obraz.

Je dobře, že jsme se zúčastnili setkání v Martině, (pouze díky Pavlu Herbrychovi) a v Broumově, kde jsem zastupoval LIS já a získal kontakty na polské básníky ve Valbřichu a Nové Rudě.

Během roku vycházely Prochoroviny, dále dvě čísla ČAJE a každý měsíc i KOBRA, dnes s tradiční silvestrovskou přílohou. Bohužel naše iKOBRA na internetu trochu skomírá a mám obavy o její budoucnost.

Ani na soutěžích jsme nevyšli letos naprázdno, i když se nepodařilo zopakovat výjimečné výsledky z roku 2003 (15 ocenění, letos pouze 6). Nevím, čím to bylo? Nedařilo se nám nebo soutěže neobesíláme? Já jsem počet obeslaných soutěží skutečně omezil.

Tolik tedy pozitiva naší činnosti, za která děkuji všem, co přiložili ruku k dílu, ale není všechno jen úspěšné. Během roku jsem měl pocit, že se aktivní členská základna stále zužuje (říjnová schůzka to nepotvrdila). Na akcích vidím šest sedm stále stejných lidí. Ostatní přijdou občas, tu a tam o sobě dají vědět e-

mailem (nemám na mysli Renátu Šťastnou, která udržuje kontakt s LISem pomocí dopisů a svých příspěvků, touto cestou ji zdravím).

Uvedu příklad: Na schůzkách a v Kobře jsem inzeroval, že v roce 2005 uplyne 15 let od založení spolku. Vyzýval jsem členy, aby předložili návrhy a nápady, jak výročí oslavit (sborník, autorské čtení, atp.). Bohužel na nápady čekám marně. I to je obrázek LISu. Naštěstí ne toho prezentovaného navenek.

Stejně tak i při pokusu nahrát CD-ROM pro nevidomé si cestu do knihovny našli pouze tři autoři. Do Kobry a Čaje sháním příspěvky a musím si postesknout společně s Janem Šebelkou (Světlík, září – říjen 2004): „ Když jsme začínali (rozuměj vydávat Světlík), všem kolem svítla očka radosti, že se taková příležitost autorům naskytla. Radost je jedna věc, ale ... redakční rada musí autory skoro prosit, aby něco dodali, aby se prezentovali.“ Nepřipomíná Vám to něco?

Literární spolek by měl být především literární a ne neustálé organizování na schůzkách, jak jsem slyšel postesknout si LISáky, ale iniciativa musí přijít od Vás, od členů. Nelze přijít na schůzku, sednout si a čekat, co pro nás jiní připravili?

V závěru roku jsem měl pocit, že převážila činnost spolku pro nás samé. Je dobře, že jsme se sešli v Libáni, pokecali, pobavili se, i to ke spolkovému životu patří. Ale neznamená to, že většině členů spolku vyhovuje spíš ona zábava, nerezignovali jsme opravdu na literární tvorbu? Neplácáme si jenom po rameně, jak jsme dobří a ve skutečnosti ... ? A jsme vůbec tak dobří?

Při vstupu do roku 2005 se ptám opět: Co chcete dělat v roce 2005 ? Co chcete dělat VY? Ne JÁ. JÁ mám řadu svých aktivit připravených a doufám, že se většina z nich vydaří. Chci dál hrát sám za sebe a rád přijedu „kopat“ i za LIS. Ideální by bylo, kdybych místo zájmen JÁ a VY mohl používat MY, ale ... já vás přece do ničeho nemůžu nutit!

Musím poděkovat pracovnícím MK v Jičíně a paní ředitelce Lidmile Košťálové za ochotu a péči poskytovat nám i nadále domovské přístřeší. Na různých literárních akcích se přesvědčuji, že pro nás dělají hodně a ne všude je taková podpora samozřejmostí. I my sami ji často považujeme za samozřejmou, ale věřte, že kdybychom se měli postavit na vlastní nohy, založit občanské sdružení, platit pronájem sálu pro schůzky a každou další aktivitu, nevím, jestli by LIS ještě existoval. Takže paní ředitelko a paní či slečny knihovnice, děkujeme a zachovejte nám přízeň! Na druhé straně se musím zeptat: Co my dáváme knihovně? Chodíme alespoň na jejich akce?

Přeji všem našim literárním přátelům ze spřátelených klubů, spolků a sdružení, na Slovensko, v Polsku, v Čechách a na Moravě, hodně literárních úspěchů, spokojenosti, zdraví a vzájemného porozumění. A doufám, že se opět v roce 2005 budeme setkávat nad literárními problémy, které nás nerozdělí, ale spojí.

Děkuji všem LISákům, kteří přiložili ruku k dílu. Všem bez rozdílu přeji v roce 2005 hodně osobních i literárních úspěchů, aby, až se budou ohlížet za právě nastupujícím rokem, mohli být spokojeni sami se sebou.

Václav

JUBILEJNÍ MĚLNICKÝ PEGAS

V sobotu 13.listopadu 2004 se konalo v Mělníku vyhlášení 10.ročníku soutěže Mělnický Pegas, který pořádá stejnojmenný literární klub. I přes menší počet příspěvků zaslaných do soutěže (130 autorů, vloni 265) byl letošní ročník slavnostní a řekl bych, jako letitý účastník mohu posuzovat, i lepší. Autorů na vyhlášení bylo možná méně, ale ve velkém sále Masarykova kulturního domu se sešlo i tak dost lidí chtivých poezie.

Akce se konala v rámci oslav 730. výročí povýšení Mělníka na město a jako doprovodná akce zde byla výstava Mělník a 10 let celostátní soutěže Mělnický Pegas, kde na panelech byly zachyceny uplynulé ročníky, pořadí soutěže, fotografie nejúspěšnějších účastníků a jejich poezie. Ani zde LIS nechyběl, neboť v minulosti zde měl své úspěchy (moje báseň a báseň Pavla Vydry byly zvětšeny). Dále zde před lety uspěla i Zlata Zákoutská.

Letos jsme sportovní terminologii skončili bez medaile, ale musím říct, že se o Jičíně a LISu velmi dobře ví i na Mělníku, potěšilo mě, že i o Řehčeské slepici, kde se ke mně hlásil například loňský vítěz jedné z kategorií Jiří Karban z Prahy (mimochodem potěšilo ho letošní téma Řehče a vesmír).

Absolutní vítězství si odnesl Pavel Šubrt z Kosmonos, úspěšně si vedl i Oldřich Damborský z Bořetic (2.místo). V kategorii C (nad 30 let) zvítězila Dana Šubrtová z Kosmonos. V kategorii B (do 30.let) opět sbíraly vavříny sestry Magdalena a Kateřina Rysovy ze Sedlice. Mezi oceněnými bylo i mnoho nových jmen a jak řekl předseda poroty Jaroslav Schnerch : „Úkol poroty je rok od roku těžší!“ Zajímavé bylo i jeho dvanáctero, do kterého shrnul rady pro všechny básníky.

Literární dopoledne (moderoval Josef Kubias) bylo tvořeno především pásmem básní o městě Mělník, přednesených osmičkou autorů a autorek za doprovodu zvuků kytary. Zaujala mě i tato část produkce, neboť kytarista Pavel Malák zřejmě zpíval své vlastní texty opět věnované Mělníku na známou hudbu (např. na Kahovcovu píseň Modřínů háj). Program se mně líbil a po inspirativní přestávce, opět nechyběly koblihy a burza vlastních sbírek a letáčky na jiné literární soutěže, došlo na čtení vítězných textů a předávání cen těm nejlepším. Odcházel jsem ze setkání s dobrým pocitem, že mělničtí organizátoři v čele se Zdeňkou Líbalovou dělají svou práci dobře. Příjemně prožitý den mně bude připomínat sborníček vítězných prací a sbírka autorů ke vzpomínanému výročí města na soutoku Labe s Vltavou.

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...
aneb
DOUSKOVÁ OPĚT NA TAPETĚ

Irena Dousková -
ČÍM SE LIŠÍ TATO NOC, DOKTOR KOTT PŘEMÍTÁ

Tvorba autorky kontraverzního románu Hrdý Budžes se stala potřetí námětem pro Kobří rubriku Řekni mi, co čteš (Někdo s nožem – Václav Franc, Hrdý Budžes – Milan Ciler). Napadlo mě, že bych si měl udělat o Ireně Douskové ucelenější pohled, a tak jsem sáhnul po dvou povídkových knížkách, a to Doktor Kott přemítá a Čím se liší tato noc.

Musím říct, že Dousková skutečně není pouze autorkou Hrdého Budžese (mimořádně podle mého názoru je to spíše to slabší z její tvorby) . Dvě povídkové knihy svědčí o jejím širokém rozhledu a záběru, i když obě na mě neudělaly stejný dojem. Zatímco nad povídkami Čím se liší tato noc, jsem zaplesal, druhá kniha mě již tolik nepotěšila.

Čím se liší tato noc přináší devět spíše baladických příběhů, odehrávajících se během dlouhého časového úseku. První povídka Evangelista nás zavádí na samý počátek našeho letopočtu, poslední povídka Chuligán líčí osud ženy židovského původu téměř v naší současnosti.

Největší dojem na mě zanechala úvodní povídka Evangelista, líčící nový pohled na události zrození Ježíše Krista. Povídka Francouz ukazuje myšlení lidí, kteří najdou zraněného muže v době napoleonských válek. K lepším určitě patří povídka Štěstí, kdy dva staří muži, protipóly, v Sovětském svazu za 2.světové války, jdou hledat obživu pro svoji válkou sužovanou vesnici. Chuligán potom vypráví osud chlapce, který píše na ohradu anglická slova hanobící starou Židovku, ačkoliv sám neví, co ona slova znamenají.

Všechny povídky jsou zajímavé, autorka naznačuje, udržuje napětí a celý příběh mnohdy končí překvapivou pointou. Útlou knížečku jsem přečetl na jeden zátah.

Dvanáct povídek o manželství a rodině na mě již zdaleka takový dojem neudělalo. Přiznávám, že povídky jsou čtivé, většinou vtipné, ale chybí jim podle mého názoru větší hloubka jako v první knize. Když jsem je četl, připomněl jsem si často slova Lenky Chytilové, která mně říkala, že píše novinové povídky. Myslím si, že některé povídky z této knihy by těžko uspěly na literární soutěži, ale abych jenom nekritizoval. I zde jsou zajímavé historky, např. Na Čulíka nebo Easy Way.

A právě z povídky Easy Way si dovolím citovat krátkou ukázkou a zároveň návod Ireny Douskové, jak se stát spisovatelem:

„ Podívejte se, musíte žít! Rozumíte – žít, to není jen sedět ve škole, číst povinnou četbu a sem tam jít s nějakým tím vaším vodňanským Pepičkem do kina. Chápete? Vdějte se, rozveďte se, pijte, kuřte, skákejte bungee jumping, šoustejte nebo zkuste marijánku, spěte pod mostem – co já vím ... ale musíte žít a samozřejmě piště. Přitom pořád piště! A pak, za dva za tři roky, z vás možná něco bude. Třeba i básník. Tak.“

A Irena Dousková určitě úspěšnou současnou spisovatelkou je, neboť ve své tvorbě dokazuje rozličnost tvorby a především není autorkou pouze jedné knihy.

Václav

Ocenění členů LISu na soutěžích v roce 2004 *:

1.cena

2.cena

- **Zákoutská Zlata** – Řehečská slepice 2004, povídka Řehečská kapitulace

3.cena

Čestné uznání:

- **Beranová Dana** – Řehečská slepice 2004, povídka Schůzka LIRu

- **Veselý Petr** – Literární Varnsdorf, povídka Kniha života

- **Ciler Milan** – Literární Vysočina, poezie

Zvláštní ocenění:

- **Procházka Bohumír** – Týnišťský literární Parnas, cena starosty města Týniště nad Orlicí

- **Franc Václav** – Literární soutěž v Čelákovících, čestný list za umístění ve výběrovém kole

*Pokud nějaký Váš úspěch v uvedeném výčtu chybí, přihlaste se na mojí adrese (viz tiráž).

PŘEDSTAVUJEME : ZUZANA MATĚJOVSKÁ

Zuzana Matějovská je studentkou Lepařova gymnázia v Jičíně. Účastnila se již Jičínského poetického jara a vypravovala svoji pověst Jak to bylo s Buchalou (můžete si přečíst v Prochorovinách na internetových stránkách) v cyklu Báje u kašny v rámci festivalu Jičín – město pohádky. V listopadu byla s LISem na autorském čtení v Libáni. Píše prózu a krátkou ukázkou z její tvorby uveřejňuji i v dnešní KOBŘE (mimochodem tato ukáзка byla uveřejněna i ve sborníku z Jičínského poetického jara). Doufám, že členství v LISu bude pro Zuzanu i pro LIS přínosem.

Václav

Muž a vidlička

Zuzana MATĚJOVSKÁ

Byl jeden muž. Neměl už nic než stůl, židli, talíř a starou vidličku. Neměl ani nůž ani lžíci ani ten hrnek už neměl. Neměl ani co jíst. Přesto každý den usedal ke stolu, vložil hlavu do dlaní a bezmyšlenkovitě hleděl do stolu. Ticho narušoval jen hlad, hlodající v mužově břiše. Jako každý den muž usedl ke stolu a zahleděl se do prázdna. Tu mu z očí vytryskla slza. Muž se ani nenamáhal zamrkat. Vždyť v čem by mu to pomohlo? Tu poprvé za celá léta promluvil: „Proč tu ještě jsem? Odešlo mi přece všecko, tak proč já zůstávám? Bez lásky, bez přátel, úplně sám...?“

Vidlička na stole se pohnula. Muž si jí nevšímal. Už nevnímal nic kolem sebe. Už neměl ani co vnímat.

Vidlička se vzpřímila: „Neplač.“ Muž ji neslyšel. Ani si jí nevšímal. Vidlička se opět položila se slovy: „Ten už ztratil i svou naději.“

Ještě tentýž den našli muže mrtvého na břehu řeky.

PER ASPERA AD ASTRA

Na jaře letošního roku vyhlásila literární skupina Blue World soutěž o nejlepší sonet roku 2004. V listopadových dnech pořadatelé seznámili veřejnost s výsledky soutěže a představili sborník s názvem Per Aspera ad Astra (36 stránek a obálka s kresbou Davida Vlčka). Škoda že mezi třiceti autory (plus jeden nesoutěžní příspěvek Veroniky Vlachové), jejichž tvorba je uvedena ve sborníku, chybí jména autorů LISu, ale na druhou stranu mám radost, že vedle zřejmě hlavní organizátorky Veroniky Vlachové, je v tiráži uvedeno jméno Monika Eberlová (byla i členkou poroty, jak jsem zjistil na internetové adrese www.blueworld.cz, kde lze najít i další cenné informace o sdružení). Na sborníku spolupracovala i Zora Šimůnková, laureátka Řehečské slepice a známá autorka z kavárny Obratník, účastnice Jičínského poetického jara.

Musím říct, že při rychlém přečtení (sborník mám jen vypůjčený), jsem měl z uveřejněných sonetů dobrý pocit. Mezi jmény autorů jsem našel celou řadu známých osobností, ať už Ivo Haráka z Chotěboře (jeho sonet Nad propastí léta patří podle mého názoru k tomu nejlepšímu), Marii Dolistovou, Ivanu Blahutovou (zaujal mě její Sonet o její nejmilostivější Kočkosti), Evu Hurychovou (je to jen shoda jmen nebo se jedná o známou umělkyni?), mělnické autorky Jindru Lírovou a Jarmilu Týnkovou, či libereckého Marka Sekyru. Dále i neznámou ale jmenovkyni Martu Francovou a několik autorů, kteří se zúčastnili třeba i naší Řehečské slepice.

„Poezie je čistě subjektivní a pocitová záležitost,“ jak píše Veronika Vlachová ve své předmluvě, ale soutěž je soutěž, a tak porota musela vybrat deset nejlepších sonetů. Ve sborníku to vyřešila originálním způsobem, když označila sonety umístěné v první pětce a potom dalších pět do desítky. Takže odpadlo určení umístění, to lze najít na výše uvedených internetových stránkách. Musím s porotou souhlasit, že měla zřejmě šťastnou ruku, většinu oceněných bych také vybral, a tak vězte, že mezi oceněnými jsou autoři David Mareš, autor -nn- (absolutní vítěz), Marek Sekyra, Ivo Harák, Yenn Toussaintská a Filip Waller.

Sborník je jednoduše, ale účelně připraven, a působí na mě, stejně jako většina uvedených sonetů příjemným pohlazujícím dojmem, za což stejně jako za uspořádání celé soutěže Aktivní skupině Blue Worldu děkuji a přeji hodně podobně zdařilých aktivit. V článku Zpráva o večeru sonetů (viz dnešní KOBRA) nám Monika Eberlová, řekne něco víc z průběhu vyhlašování nebo zákulisí soutěže.

Václav

P.S. A neodpustím si jednu věc na závěr: Trochu mě udivuje, že si autor -nn- nepřál uvést své jméno. Nevím proč? Rozhodně se nemá za co stydět, jeho sonety jsou vyzrálé. Myslím si, že to je trochu „skvrna“ na sborníku. Pořadatelé, předpokládám, znají jméno autora, pokud ne, tak bych asi sonety, i když jsou výborné, do soutěže vůbec nepustil, což by bylo jistě škoda, ale ...

myslím si, že pokud je to tak vážné a autor nechce oznámit svoje jméno, že by stačil třeba nějaký pseudonym třeba Norbert Novák (taky -nn-). Takto nechci autorovi nic podsouvat, ale setkal jsem se už se soutěžemi, kde někteří autoři ze skromnosti nechtěli uvést své jméno a nakonec se zjistilo, že jaksi soutěžní tvorba je z pera klasika české literatury. V tomto případě to tak zřejmě není, takže se opět ptám: Proč si autor nepřál uvést své právě či umělecké jméno?

ZPRÁVA O VEČERU SONETŮ

12. listopadu 2004 otevřela Praha svou náruč všem amatérským básníkům, kteří si pohráli se svojí múzou nad sonety, a příznivcům poezie. Za pošmurného, deštivého počasí, ryze podzimní atmosféry, se sjeli poetové s poetkami, kumštýři rozliční z Liberce, Jičína, Brna, Tábora, prostě z různých koutů naší země, aby obohatili duše mezi svými. Majitel Valašské kavárny U Frgála vpustil onu ojedinělou společnost do svých prostor, a jak se ukázalo později, tajně si nohou podupával do rytmu znějící hudby.

Aktivní literární skupina Blue World za pomoci mimo jiné i členů jičínského literárního spolku (Eberlová, Žantovský) uspořádala Večer sonetů. Navázali jsme tak na Večer japonské kultury, který jsme dali dohromady v únoru tohoto roku. Stejně jako u předchozí akce i tomuto počínu předcházela soutěž - tentokrát sonetů. Porotu soutěže tvořila Veronika Vlachová (ALS Blue World), Monika Eberlová (LIS) a jako zástupce třetího porotce jsme netradičně zvolili přímé účastníky sjezdu "strany", kteří k naší spokojenosti nejevili známky odporu a rychle přijali roli nejvyššího soudce, aniž o tom byli předem informováni. Překvapení na ně čekalo ostatně ještě dosti, např.: když se kavárna změnila v tuším africkou divočinu, apod. Ale o tom později. Tedy účastníci nekladli odpor, naopak ožili napětím při výběru svého favorita. Budiž ke kladům pořadatelů připsáno, že tímto dali šanci uplatnit svůj obchodní talent kumštýřům, kteří jím jsou obdarováni. Kurzy sázek šplhaly prý vysoko.

Porotkyně soutěže udělaly předvýběr 10 a 5 nejlepších sonetů. Zúčastnilo se 31 autorů z celé republiky, z nichž každý zaslal max. 3 sonety. Každý, kdo ten večer našel odvahu a přišel, obdržel u vstupních dveří výběr 5 sonetů bez uvedení autorů, označených písmeny. Během večera vybral svého favorita a svůj hlas svěřil do rukou organizátorů. Na oplátku mu byla věnována poukázka slevy hostitelské kavárny na konzumaci, platná od následujícího dne do konce roku 2004. V průběhu akce se rozdávaly sborníky dané soutěže, ve kterých byly mj. označeny vybrané nejlepší sonety (5 a 10). Sborníky vznikly nákladem 80 kusů (o 30 více než sborníků haiku), z nichž cca 12 se rozeslalo poštou na objednávku a přes 40 se rozdalo přímým účastníkům, kteří si je předem u pořadatelů zamluvili. Zbylé byly rozebrány dalšími zájemci.

Nabitý, pestrý program nechal nudu venku na dešti. Zpíval a na kytaru hrál za doprovodu harmoniky a druhé kytary Marcel Kříž, převážně svoji smutnou tvorbu. Spolu s ním se střídaly chvíle čtení výběru sonetů, které reprodukovali Honza Veselý s Veronikou Vlachovou, i čtení autorského. Zazněly také překlady Shakespearových sonetů v podání J. J. Albirea (ALS Blue World), jež sám přeložil. K vidění byly i dvě divadelní ukázky komediální pražského amatérského divadelního spolku Tréma 29, např.: z připravované hry na téma civilizování lidožroutů, kdy jsme se ocitli u afrických domorodců. V závěru večera před vyhlášením výsledků vystoupila amatérská recitační skupina z Tábora - Katastrofanka se svými zhudebněnými spíše komediálně laděnými básněmi i prózou. Kolem půl jedenácté hodiny noční se vyhledávaly výsledky a předávaly ceny (3x 2 lahve vína, které věnoval vinný sklep VINUM VITALE, a diplomy). Hlasování o prvních třech místech bylo velmi těsné a napínavé. Pro případnou silnou nespokojenost publika s výsledky soutěže a jejich atak měli pořadatelé v záloze plán B. K jeho realizaci ale naštěstí nedošlo, neboť kumštýři zachovali se v rámci možností civilizovaně. Zřejmě na ně zapůsobila ukázka ze hry na téma civilizování lidožroutů. Výsledky viz níže.

I přes nabitý program byl čas na několik přestávek, na kuloáry, a především vznikla příjemná, uvolněná až přátelská atmosféra. Někteří mnozí účastníci sjezdu intelektuálů velebili červené víno, jehož zásoby zdály se být ohroženy. Někdo prohlašoval, že jej přivezl nějaký Vavřínek, další tvrdil, že je od firmy Václav svatý.

Velký dík patří hlavní organizátorce Veronice Vlachové, která svým nadšením a energií opět dokázala, že uspořádat takovou akci není otázkou peněz, ale jen a jen dobré vůle. Nevím, kolik lidíček se podílelo na organizaci a přípravě, jen vím, že každý udělal něco, např.: jeden tisk vnitřků sborníků, druhý tisk obalu, třetí to dal dohromady a zaslal čtvrtému, jenž vše zkompletoval a sešil, další zajistil anketní listky, aj. Jen dobrý organizátor-garant dokáže sladit práci mravenčků, aby mraveniště fungovalo.

Děkuji také Dědovi, který mi pomáhal se sborníky a s nesmírnou trpělivostí se prokousával metr po metru zacpaným Barrandovským mostem v Praze, aby pak neúnavně hledal Valašskou kavárnu U Frgála, která byla, jak se ukázalo, v jedné zapadlé jednosměrné uličce, když já jsem již ztrácela naději, že ji vůbec najdeme. Naděje, že sborníky přivezeme včas, tedy hodinu před začátkem akce, se brzy rozplynula. Dle předpokladu nás cesta stála největší úsilí. Do kavárny jsme přijeli vyčerpaní a půl hodiny po začátku. Pražští organizátoři měli ovšem pochopení, což bylo od nich moc milé. Děda vyslovil myšlenku, že není tolik obtížné z Prahy vyjet na malé město pro člověka žijícího v Praze, jako pro člověka z menšího města do Prahy a hledat tam exponované místo.

Nového Shakespeara či Březinu jsme nenašli, ostatně jsme je ani nehledali, ale přesto jsme měli to potěšení přečíst si krásné, znělé sonety, jejichž obsahy jsou

hlubší než opěvování lásky. Fotografie a další články o akci najdete na www.blueworld.cz, sekce ALS Blue World.

V kuloárech zazněly dotazy a ohlasy na JPJ, vypadá to, že ani Domažlice by v případě pořádání nemusely trpět nedostatkem účastníků. Byly slyšet i dotazy na další akce LISu. Monika Eberlová

Trojice vítězných sonetů:

1. Ztráta citlivosti , (autor si nepřál uvést jméno)

A neucítíš vůbec nic
snad tupý tlak za prsní kostí
jen mírný stesk z nepřítomnosti
a zápach uhašených svíc

a neuslyšíš ničí hlas
snad ani tón ba ani zvuk
v ulicích náhle žádný hluk
zůstaneš tichu napospas

a neuvidíš viděné
k předmětům, které tvar svůj ztrácí
tvůj zrak jak olej k vodě lne

- čas do smyčky se zamotá ...
zrcadlo pohled očím vrací -
tohle je smrt - ne samota

2. Dies certus an, incertus quando - David Mareš

Slunce již zapadá a soumrak jako stín
Krajinu obestře zahálí do temnot
A v čísi zůstává jen hořká pachut' slin
A svíce na stole po léta nemá knot

Tak trochu bezmocně koukám se do karet
Zmizela naděje cítím se obehrán
Na ústa bezzubá marně se hledá ret
Který by zacelil tisíce dávných ran

V žilách mi koluje podivně chladná krev
Víška mám z olova usedá na ně prach
A sýček vypráví jak slzy skropí zem

Nežli se rozezní po ránu ptačí zpěv
Hodiny odbijí ve starých komnatách
Zlověstně pochmurně - mé duši rekviem

3. Poutník - Marek Sekyra

Už vítr zvedá se a zvedá rmut dne ode dna,
jak racků tisíce vlny větrem rozmávané,
překocení slunečník - pyramida beze dna
a světla vlaků jsou jak Perseidy samozvané.

Tři krásné ženy v pramici mne vozí sem a tam
a z brázd v osnově lesku hvězd rybářskou spleť sít',
pak z dýmky popel do řeky v oparu vymetám
a zbytek vína vylévám před temnou lodní příď'.

Sít' spletenou i ticho kol protrhla jedna z hvězd
a sama v sobě s šplouchnutím hladiny zmizela,
mhu zamotanou v hradbě bříz rozpouští záře měst,

co stará vrba smuteční tu stojí zšeřelá.
A přijde ráno, kdy se zdá, že nám jsou dálky blíž
a obzor leží u tvých vrat, však na nich těžká mříž.

VÍTE, ŽE ...

- V Nových Novinách 19.listopadu vyšel článek Martina Žantovského Vzpomínkové setkání na básníka Jiřího Daniela v Libáni.

- V almanachu pro XIX.ročník výstavy poezie v Rožnově pod Radhoštěm Čítanka 2004 je zastoupen svojí tvorbou Václav Franc. Je zde uveřejněno šest jeho básní ze souboru Suvenýr z Francie. Stejně tak je jeho tvorba prezentována na výstavě v MK v Rožnově. Tentokrát se akce poprvé zúčastnili i autoři ze Slovenska.

-V novém libereckém Světlíku (listopad-prosinec 2004) je uveden rozhovor Marka Sekyry s Jaromírem Tylptem (původem z Nové Paky) Možná se jenom plácáme na suchu a nevíme o tom. Světlík, ale i další informace o činnosti libereckého KALU (i informace o Jičínském poetickém jaru), si lze přečíst, díky Marku Sekyroví, na <http://mujweb.cz/www/kallb/> .

- V nových Novinách 3.prosince vyšla fotografie Martina Žantovského s popisem Vzpomenuli libáňského básníka o autorském čtení LISu v Libáni.

- Nové prosincové číslo Prochorovin s literární přílohou si lze přečíst na <http://start.jicin.cz/prochoroviny/200412.pdf> .

Václav

AUTORSKÉ ČTENÍ V LIBÁNI

V pátek 26.listopadu se sešli členové jičínského LISu v Libáni, jednak aby vzpomenuli pozapomenutého libáňského básníka Jiřího Daniela (viz další příspěvek) a především, aby v Městské knihovně v Libáni vystoupili s autorským čtením.

Úvodní vzpomínku připravil Bohumír Procházka. Společně s Evou Jebavou ji přednesli v areálu bývalého závodu v Libáni. Následně se průvod autorů a několika posluchačů přesunul za vzpomínání Prochora na mladá léta v rodném městě na náměstí, kde přednesli před vstupem do Městského úřadu v Libáni někteří autoři své příspěvky. Například Jarmila Novotná fejeton O libáňské borovici.

Vlastní čtení proběhlo neformálně s Prochorovými vstupy k jednotlivým autorům. Vystoupila osmička autorů (Václav Franc, Pavel Herbrych, Zuzana Matějovská, Václav Teslík, Martin Žantovský, Jarmila Novotná, Josef Jindra a Bohumír Procházka). Dále byly přítomny Monika Eberlová a Eva Jebavá. Zlatým hřebem programu byla Prochorova pohádka O libáňském vodníkovi.

Před skromným libáňským publikem, poděkování zaslouží knihovnice paní Petříčková, ve kterém nechyběla laureátka Jivínského Štefana Irena Škodová, ani manželé Bílkovi z nedalekých Starých Hradů, mělo naše vystoupení úspěch (podle ohlasů zúčastněných diváků). Karol Bílek přislíbil, že se ukázky z našeho vystoupení objeví jako příloha místních starohradských novin.

A po krátké diskusi jsme se přesunuli do místní restaurace na náměstí, kde probíhala další „plodná“ debata nejen o tvorbě, ale i o životě za konzumace tekutin nejrůznějšího druhu. Z diskuse nevyplýnuly žádné závěry, snad jen konstatování, že podobných zdařilých akcí by se mohlo konat v budoucnu více. (Jen se stále neví, co na to řekne Karel Jaromír Erben?)

Většina z nás se potom odebrala kolem 19: 30 hodin na autobusový spoj směr Jičín. Podle informací nejdéle vydrželi Václav Teslík a Pavel Herbrych.

Václav

**Jiří Daniel -František Schulmann (25.8. 1916 Praha –
1945 ?)**

*Před autorským čtením v Libáni se uskutečnila vzpomínka na básníka Jiřího Daniela (vl.jménem František Schullmann) před budovou, ve které v mládí žil. Ve stejném domě, o několik desetiletí později, žil i Bohumír Procházka, který připravil následující program a vzpomínku. Společně s Evou Jebavou celé pásmo přednesli a nyní si jej můžete přečíst i vy. Více o životě a tvorbě Jiřího Daniela se můžete dozvědět z knihy *Mé myšlenky se velice nepodobají dýmu* (1998, společně nakladatelství Torst a Sefer, odkud jsou i níže uvedené ukázky – **výrazně proloženo v následujícím textu**) nebo v *Literárních novinách* roč. 1997, 36 / 11 v článku Marka Tomana: *Návrat do Libáně*.*

Václav

V tom domě bydlel – propojené půdy asi v 10, 12 letech prolézal, hrabal v papírech, jediné co si pamatuji byly nějaké noty a jméno Jaroslav Ježek . Co mi tehdy říkal nějaký Ježek? Co František Schulmann – český básník?

Ing. Vilém Schulmann by ředitelem cukrovaru, měl tři syny Jana, Františka a Jiřího.

Bydlím ve velkém, pohodlném domě. Jsem tu sám. Totiž je tu ještě otec, matka, bratr. Ale na věci nic nemají. A tak se dívám pozorně. Napřed na sebe. Nejsem příliš dobře rostlý, mám široká ramena, ale také boky. ... jsem spíše ošklivý, ale ani to se nedá říci. Nejspíše ještě: bezvýrazný. Zelené oči, hnědé vlasy, vystupující úzká brada.

Frantšek patřil do skupiny básníků: Kamil Bednář, Jiří Orten, Zdeněk Urbánek, Ivan Blatný. Zmiňován je i chomutický Hiršal.

Probdělá noc

**Když večer taví zlatou modř,
v dětském úkrytu vlasu tvého
víno, víno musím pít,
džbáněček vína červeného**

**Když ráno kvapem barvy shání,
ty kráčíš měkkou strží spánku,
tu nedávám se na pokání,
mám rudé víno v zlatém džbánu.**

S Kamilem Bednářem milovali stejnou dívku – Věru Škrabálkovou. Ta se stala manželkou Kamila.

Kdybych chodil s Věrou, byl bych šťasten. Bylo by to vítězství nad marností. Oběti, které zasahují cíl. Vyplnila by mne celého a s jejím dětským srdcem bych žil čistě u vědomí propasti. A ona, byla by šťastna. Vím to, mám jistý pocit, že ano. Ale je tu Kamil, jehož oba milujeme. Vím, že Věra ne láskou mileneckou, ne lidskou láskou. Miluje ho jako obraz dobrého člověka ...

František se oženil s Julií Glancovou - říkal jí Ili z Hořic.

Básníci tvořili, debatovali, žili životem intelektuálů. František začal používat umělecké jméno Jiří Daniel. Byl člověkem spíše do sebe uzavřeným, neměl příliš tendenci se prosazovat navenek. Až po jeho smrti, v roce 1998 vyšla kniha jeho básní, deníků a popisů. Jmenuje se podle jedné básně: Má myšlenky se velice nepodobají dýmu.

**Mé myšlenky
Se velice nepodobají dýmu
Jsou spíše podobny
Olovu kajícímu**

**A srdce není
Vyplašený pták
Bije jako zvon
A jde těžce tak**

I když nebyl praktikující žid, sdílel osudy, jakými prošli židi za války. Nejdříve byl v převýchovném táboře v Lípě u Havlíčkova Brodu. Pak přišel Terezín, Golešov, Bergen – Belsen. Nebo Gliwice? Nebo Oranienburg? Mezi březnem a květnem 1945 František zahynul.

**Telegram: Dr Jan Schulmann 59 Fursecroft George street London –
Franta probablement mort stop Jirka revenu stop affectue sement Hana**

**(Franta je pravděpodobně mrtev, Jirka se vrátil, s pozdravy Hana)
prochor**

ANKETNÍ OTÁZKA

Dnešní anketní otázka prosincové KOBRY pro členy LISu (ale nejen pro ně) zní:

CO SI MYSLÍŠ O ÚROVNI ČESKÉ SOUČASNÉ PRÓZY?

Svoje názory a náměty můžete směřovat mé osobě. A jako malou inspiraci uveřejňuji odpověď libereckého člena KALu PhDr. Vladimíra Píši, jak na stejnou otázku odpověděl v rozhovoru pro Světlík (září – říjen 2004). Václav

Co si myslíš o úrovni české současné prózy?

Výhodou doby, ale i knižní produkce je to, že je velmi rozmanitá. Už o tom chvíli mluvíme, skutečně si lze bohatě vybrat, potíž je jen v tom, vybrat si dobře. Můžeme číst třeba Natálii Kocábovou kvůli jejímu slavnému jménu i Arnošta Lustiga kvůli slavné pověsti, ale také třeba experimentální a provokativní díla například Jana Pelce. Těžko tedy mluvit o nějaké průměrné úrovni a tu označit jedním slovem. Navíc prakticky u každého spisovatele objevíš jednu či dvě knihy vynikající, pár průměrných a zbytek naprostý odvar. Hodně se mluví o Michalu Wieveghovi jako jednomu z mála „masových“ autorů, kteří jsou schopni i dnes se psaním uživit a skutečně zbohatli. Kdysi jsem recenzoval jeho prvotinu Názory na vraždu a končil jsem tím, že začínající spisovatel „předkládá pozoruhodné vlastní názory“. Úměrně s rostoucí popularitou klesá limitně k nule právě jeho autenticita, Wievegh už píše především to, co se od něj čeká, pěkně jednu knihu ročně. Tady už bychom možná mohli i moralizovat, ale literatura není asi ta nehorší sféra, kde morálka dostává na frak. Už dobrých patnáct let je oficiálně prezentován jistý pan Knižák jako vrchol současného umění, mimochodem, vydal i sbírku neuvěřitelně egocentrických básní, tentýž člověk však nedávno podruhé na stejném místě zavinil dopravní nehodu a ještě obvinil oběť ze spolčení s médii. Jeho bláboly ochotně tiskne největší celostátní deník a nejen on, pro něho není problém kdykoli a kdekoli cosi otisknout. Zlatý Wievegh – i když kdo ví, jak vyroste, až mu bude také okolo šedesáti... (ptal se Jan Šebelka)

JAK SE ČERT PEKLA BÁL

Václav Franc

Poldík chodil do 4.B. a již dávno nepatřil mezi čertovská mrňata. V pravé čertovské škole, na hony se lišící od takové, jakou znají naše děti, se mu pranic nelíbilo. Vysvědčení, které Lucifer rozdával v zimě, když se zrovna všichni čerti ženili, nepřinášelo Poldíkovi žádnou radost. Jedinou pětku, což je v čertovské škole nejlepší známka, měl ze zaklínadel, ale jinak hanba mluvit. Tak jako pozemské děti se bojí matematiky, tak pro Poldíka bylo hrůzou strašení.

Ráno, když se blížila hodina strašení, vymlouval se, že se nadýchal studené páry pod kotlem, že chytil pozemskou člověčinu, zkrátka vymýšlel plnou ošatku výmluv, ale nakonec bylo všechno marné, musel do školy. A tam začalo peklo. Poldík nechápal, proč má děti na zemi, a lidi vůbec, vlastně strašit. Připadalo mu, že se kluci a holky od čertů neliší a že za nějakou lotrovinu úplně dostačuje rodičovské napomenutí nebo zákaz televize, když běží oblíbený seriál. Jenže třídní učitel Belzebub neměl pro takové názory pochopení, a tak nechával Poldíka často po škole. Zvláště pak když se Poldíkovi hodně zhoršilo chování. Poldík totiž při vyučování nezlobil, nehrál si pod lavicí, neokusoval svačinu před velkou přestávkou, nehonil se po schodech, nejezdil po zábradlí a vůbec byl až příliš hodný čert.

Jednou když byl svátek všech čertů, a ten je, jak jistě všechny děti vědí, na Mikuláše, zůstal Poldík zase po škole. A představte si proč? Protože celou hodinu dával pozor, což čertovské školní řády přísně zakazují. Ani jednou si nevyhodil z kopytka a neprovedl nějakou čertovinu. Právě toho dne, když čerti dostávali pytle na večerní nadílku za účelem přinesení zlobivých dětí do pekla, opařil se jeden mladý čert v kotli a zrovínka na kopytě. Nezbyvalo nic jiného než vzít Poldíka mezi děti.

Poldík se vydal s pytlek přes rameno na výpravu do světa lidí, ale my dobře víme, že mu strašení vůbec nešlo a děti z něj měly jenom legraci, za což jej Belzebub po čertovsku plánil. Když přišli k Martinovi, tomu klukovi, co vůbec neposlouchá maminku, pere mladší sestřičku, neuklízí si po sobě hračky a dokonce si nechce mýt uši a čistit zuby, zjistil Poldík, že pytel ztratil. Co teď? Jak to v pekle vysvětlí? Strašně se lekl a začal se bát pekla. Největší strach měl z Luciferova hněvu, a tak se na sídlišti zapletl mezi popelnice, a když pak na městské věži odbily hodiny půlnoc, všechny brány pekelné se zavřely a Poldík zůstal mezi lidmi. Zbývaly mu jenom dvě možnosti, jak se vrátit do pekla. Buď musel najít ztracený pytel nebo čekat celý rok až zase bude mikulášská nadílka.

Ráno Poldíkovi kručelo v břiše a bylo mu zima. Když viděl, jak jdou děti do školy, pronesl zaklínací formuli a z čerta se stal obyčejným klukem. Přidal se k houfu dětí a tradá s nimi do školy. U tabule Poldík zářil vědomostmi a paní učitelka jej nestačila chválit: „Výborně, velmi správně, Leopolde!“

Poldík se nestačil divit, když na vlastní oči viděl Pepíka, jak zlobí paní učitelku a běhá po třídě během vyučování nebo Ferdu, který opisoval při diktátu nebo Lucku a Romana, jak se baví při výkladu.

Po škole šel Poldík se spolužákem Tomášem, který dostal chuť na sladkosti do cukrárny. Vešli do království mlsání a pan vedoucí v bílém plášti si kluky přeměřil pohledem: „Tak copak to bude, páni kluci?“

Tomáš vyzvonil přání a pan vedoucí podal sáček cukrátek a vrátil drobné, jenže ... Tomáš, ačkoliv nebyl nejsilnější v počtech, před obchodem zjistil, že se pan vedoucí spletl, a tak se i s Poldíkem vrátil do prodejny.

„Copak, copak, páni kluci,“ divil se pan vedoucí, „ještě budete utrácet?“

Ale kluci mu řekli pravý důvod jejich návratu a chtěli vrátit správně tolik, kolik jim náleželo, jenže to byste museli vidět pana vedoucího: „Paní, podívejte se, to je dneska mládež!“ Křičel, bubnoval pěstí do pultu a vůbec se neměl k vracení peněz.

„Pojď!“ Poldík zatahal Tomáše za ruku. Před prodejnou čertík pronesl zaklínadlo a oba pozorovali, jak pan vedoucí vyběhl ze dveří a křičel na celou ulici: „Pomóc! Pomóc! Zloději! Jsem žebrák!“

To proto, že Poldík proměnil všechny nepoctivě vydělané peníze v listí. Tomáš si kamaráda, který mu pomohl v nouzi, oblíbil, a tak se mu svěřil s tajemstvím: „Představ si, že jsem včera večer našel u nás v paneláku pravý čertovský pytel!“

Poldík nestačil valit oči. Dobře věděl, že s pytlím a především díky jeho čarovné moci, se bude moci vrátit do pekla, po kterém se mu přece jenom trochu stýskalo. Jenže ať to přebíral, jak to přebíral, pořád nevěděl, s jakou jej přivítá Lucifer.

Celé odpoledne chodil Poldík s Tomášem po městě a pozorovali lidi. Poldík poznal, že lidi vůbec žádné peklo, které by je svádělo ke špatnosti, navádělo k ničemnosti, neplechám a zlořádům, nepotřebují, neboť se mezi sebou handrkují, podvádějí, okrádají, lžou, šidí, přetvařují, navzájem si škodí a dělají si samé špatnosti.

Poldík viděl moc zla, a protože proti tomu bylo peklo hotové nebe, chtěl zpátky, odkud přišel. Večer, když Tomáš usnul, hupsnul do kouzelného pytle a za chvíli byl v pekle. Všichni čerti se seběhli, láteřili, hudovali, ale nakonec byli rádi, že Poldík našel cestu zpátky do pekla. Však už o něj měla maminka starost. Třídní Belzebub se radoval, že snad Poldík okoukal na zemi nějakou tu čertovinu a Lucifer si nechal dopodrobna vyprávět všechno, co Poldík na zemi viděl.

A nakonec vrchní pán pekla Lucifer musel uznat, že čerti jsou na lidi krátcí, že se musí ještě hodně učit, že vůbec lidi nemusí peklo navádět ke špatnosti, ale stačí trestat jen všechny ty nepoctivce, šejdiře, šidily, lháře, lumpy a podvodníky. A dětské zlobení je jen docela malinkatá kapka v moři špatností, takže bude lepší trestat dospělé a děti jen docela maličko postrašit, aby z nich nevyrostli noví podvodníci.

A Poldík? Občas si zazlobil při vyučování, dokonce si tu a tam vyhodil z kopytka, ale to mu nezabránilo, aby si při zaměstnání udělal dálkově čertovskou maturitu. Dokonce s vyznamenáním. Se samými pětkami, což víme, že je jako u nás, když má školák samé jedničky. A protože mu studování šlo od ruky, dokončil Akademický institut ďábelských práv, stal se nejvyšším soudcem pekelným a dohlížitelem Čertovského soudu hříchu, nositelem Čerchmantovy ceny I. řádu.

A soudil moudře, spravedlivě a neomylně. Dokonce tak dobře, že se o tom dozvěděli na zemi a lidi pod horami si začali říkat: „Aby nás rozsoudil čert!“

Protože na zemi se to hemžilo samým podvůdkem, zlodějinou, krádeží, lotrovinou, nepoctivostí, chamtivostí, závistí a kdo ví, čím ještě.

A peklo ... peklo proti tomu bylo za Poldíkova vládnutí hotovým rájem.

INFORMACE Z MĚSTSKÉ KNIHOVNY JIČÍN

Upozornění pro autory, kteří se chtěli zúčastnit autorského čtení pro nevidomé: **Akce se ve středu 8. prosince neuskuteční.** Byla přeložena na pozdější termín v roce 2005. Přesný termín bude předem oznámen.

*

Vážení přátelé, LIS dostal nabídku ke zveřejnění delšího útvaru v Jičínském čtvrtletníku. Nejlépe povídku. Podmínkou je vánoční nebo zimní tematika. Doufám, že šanci nepromarníte a něco dodáte. Buď mi to pošlete e-mailem nebo přivezte na disketě 7. 12. Zdravím Vás. Jana Benešová

***Akce v prosinci v Městské knihovně Jičín**

GALERIE RADOSTI (29.11. – 31.12. 2004) - POCTA JOSEFU KÁBRTOVI. Výstava výtvarných animací z filmů Slavík a růže, Svatební košile apod., u příležitosti nadcházejících 85. narozenin lomnického rodáka. V dětském oddělení nabízíme možnost zakoupení nové knihy O KLUKOVI Z PLAKÁTU, kterému výtvarnou podobu, známou z televizních Večerníčků, výtiskl Josef Kábrt.

*Pondělí 6. prosince 1924 byl otevřen Studentský dům, sídlo knihovny. Významné 80.výročí připomeneme těmito pořady:

Pondělí 6. prosince ve 14 hodin v dětském oddělení
Slavnostní zahájení prodejní výstavy dětských knih z nakladatelství Albatros
V kulturním programu vystoupí žáci Základní školy Veliš.
Součástí zahájení bude tvůrčí dílna s akademickým malířem Jiřím FIXLEM.

*Úterý 7. prosince v 15 hodin čte v Čítárně U čerta s knihou. MUDr. Václav FRANC svoji čertovskou pohádku. Srdečně zveme rodiče a děti na příjemné předvánoční zastavení s pohádkou.

Úterý 7. prosince v 17 hodin v sálku knihovny. VÁNOČNÍ AUTORSKÉ ČTENÍ literárního spolku LIS.

*Středa 8. prosince v 10 hodin v dětském oddělení. Beseda se spisovatelkou Ivonou BŘEZINOVOU a ředitelem nakladatelství Albatros Ondřejem MÜLLEREM. V kulturním programu vystoupí Pěvecký sbor ZUŠ a děti ze II. Mateřské školy.

Informace o akcích MK Jičín na <http://knihovna.jicin.cz> .

SOUTĚŽ – POZNÁTE AUTORA?

V KOBŘE č. 11 byla uveřejněna báseň Pod Zvičinou. Za domácí úkol jste měli poznat, kdo je autorem veršů. Pro všechny, kteří se alespoň nad otázkou zamysleli (nikdo se totiž nepřihlásil s odpovědí) - autorem veršů byl František Halas - správně byla možnost c).
Václav

iKOBRA 1.NAROZENINY

V těchto dnech uplynul rok od spuštění internetových stránek iKOBRA (www.kobra.zde.cz) . Důvod k oslavě ale rozhodně nemá ani LIS, ani jejich duchovní otec. Když si je každý den prohlížím, je mně smutno. Diskuse, spíš „černý humor“ mezi Francem a Žantovským. Je to opravdu taková nuda? Proč to jinde žije na internetu (viz diskuse Mádokýše)? Zlepšila by se věc, kdyby se zde byly uveřejněny naše fotky a ukázky z tvorby? Nebo je bude nejlepší zrušit, jak radí Žantovský? Víte, co mně mrzí nejvíc? Že od většiny z Vás se nedozvím nic! Hodinky nebo holinky, oboje se natahují!
Ale to myslím upřímně (ne jako naši politici), to ještě není silvestrovská KOBRA! Bohužel!
Václav

SILVESTROVSKÁ PŘÍLOHA KOBRY

I letos přeji příjemné chvíle u silvestrovské přílohy KOBRY. Nenechte si ujít povídku Dany Beranové Schůzka LIRU (možná vám něco připomene!) nebo rozhovor LIS pod lupou s novým členem hejtnanem Rehečského kraje Ferdinandem Krasavcem. Šokující snímky Jozeva dřevníka Borovského odhalují pravdu o tom, jak to bylo s Lisem na Slovensku doopravdy. Kulinářské recepty přidal Josef Jindra, trochu lechtivou povídku JANOVA a mnoho dalších zaručeně nezaručených zpráv z činnosti LISu najdete v silvestrovské příloze KOBRY 12/2004.

Mimochodem víte, že Václav Franc stojí v čele platformy vznikající na půdě našeho spolku?
Václav

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 5. Číslo 12. Prosinec 2004 .
(5. prosince 2004)
www.kobra.zde.cz